

အကြည်တော်

နေတစ်ခြမ်းလတစ်ခြမ်း

ထို နေရာလေးသည် တစ်ခါက သူတို့ လေးယောက် ရေခဲမုန့် လာ စားခဲ့သော နေရာလေး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူများကဲ့ပါး ၍ အရွက်ဖားဖား သစ်ပင်များ အုံ့ဆိုင်းနေသည့် အတွက် အမြဲတစေ အေးစိမ့်နေတတ်သော အေးချမ်းမှု၏ နယ်နိမိတ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုနေလေးတွင် သူမ တစ်ယောက်ထဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ၏။

"သင်းသင်းလှိုင်..."

" အော် "

သူမဘာမှ ပြန်မပြောပဲ အရှေ့ဖက်လှည့်၍ ရီနေပြန်သည်။ ။ သူမ လက်ထဲမှာ တော့ သူတို့ စားခဲ့ဖူးသော အပေါစား ရေခဲမုန့်ခွက်လေး။ တစ်ယောက်ထဲလားဟု မမေးဖြစ်ပါ။ ကွာစိ မရှိတော့သည့် အချိန်မှ စပြီး၊ သူမကို တစ်ယောက်ထဲသာ မြင်ရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲ အလိုလိုသိနေသည်။ ။ ကျော်ထက် သူ့နား ဝင်ထိုင်လိုက်သည် နှင့် သူမက ...

"ကွာစိကို သတိရလိုက်တာ..."

"ကွာစိသာ ရှိနေရင် သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းမှာ ပဲနော်..."

ဘာမှ ပြန်မဖြေမိ. . .။ လေပြေက သူမ ဆံနွယ်စများကို လှုပ်ခပ်နေသည်။ ။

"ဒီအချိန်ဆို ကွာစိတော့ အလုပ်ထဲမှာ အိပ်ငိုက်နေလောက်ပြီနော်"

သက်ပြင်းချရုံမှ တစ်ပါး အခြားမရှိ။ သူမလည်း သူ့နားတွင် လူရှိနေသည် ကိုပင် သတိရပုံမပေါ် ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးပြီး ..

"ကွာစိက သိပ်ရယ်ရတာ... သိလား .. အဟင်း"

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်သလို ရေရွတ်၏။

"သင်းသင်းလှိုင်..."

သူမ လှည့်ကြည့်ပါသည် ။

"ကွာစိကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်..."

သူမ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးလေး ရယ်နေပါသည်
။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ် မိုးရေစက်များ ကျနေသည် ကို နှစ်သက်နေပုံရ၏။

"နင်မေးတဲ့ မေးခွန်းက မိုးမိုး ဘာလို့ ရွာ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုး ဖြစ်နေ
ပြီ"

မိုးရေစက်များ တဖွဲဖွဲကျလာသည် ။

မိုးရေစက်များ တဖွဲဖွဲကျလာသည် ။ ထိုမိုးရေစက်များ ကြားများမှ
ထီးမပါသော ကောင်မလေး နှစ်ယောက်...။ တစ်ယောက်က ဖိနပ်နှစ်
ဖက်ကို ချွတ်ကိုင်ထားပြီး၊ တစ်ယောက်က ပုံတော်ဖိနပ် အထူ တစ်ဖက်
တည်းကို စီးထားသည် .. ဖိနပ်က တစ်ဖက်ထဲ မြင့်နေသည် မို့
လမ်းလျှောက်တိုင်း ထောင့်နင်း ထောင့်နင်းဖြစ်နေ၏။ နှစ်ယောက်လုံး၏
ဖြူစင်နုနယ်သော မျက်နှာပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်မှုများ နှင့် ရယ်ဖြဖြ
သဏ္ဌာန်များ အထင်းသား ပေါ်နေတယ်။ ထို့ကြောင့်...

"မိုးမိုးဘာကြောင့်ရွာ"

"မြေကိုက်လို့ ရွာ..."

ဖိနပ်တစ်ဖက်တည်း စီးထားသည့် ကောင်မလေး၏ အော်သံကို ခြေ
ဗလာ ကောင်မလေးက သူ့ ဖိနပ်ဖက်ကို လက်ဖျံထဲ ထိုးသွင်းရင်း လိုက်
အော်သည်။ ။ သူမ၏ အော်သံကြောင့် ထော့နင်းထော့နင်း ကောင်မလေး
က ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ပြီး ... ။

"ဟာ ... မိုးမိုး ဘာကြောင့်ရွာဆို ဖားအော်လို့ ရွာလာရမှာ လေ..."

ထော့နင်းထော့နင်း ကောင်မလေး၏ စကားကို ခြေဗ လာလေးက ဂု
တ်ပေါ် သူမဆံပင်များကို လေထဲ ဝဲပျံသွားသည် အထိ ယမ်းခါပြီး ... ။

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မြွေကိုက်လို့ ရွာပဲ ...

"ဘာလို့ လဲ"

မိတော့နင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မေးသည် ။ ခြေဗလာက ခပ်
တည်တည်ပင် ...

"ဘာထူးလို့ လဲ မိုးဘာလို့ ရွာ၊ ဖားအော်လို့ ရွာ ဖားအော်လို့ ရွာပြီးရင်
မြွေက ဝင်ကိုက်မှာ ပဲ အဲဒီတော့ မြွေကို အရင် ပေးကိုက်ထားတာ..."

မိတော့နင်းက မျက်နှာကို မဲ့လိုက်ပြီး ... ။

"အော် ... နင်က ဒီလိုလား .."

"ဒီလိုပဲ ..."

"အေး ... ဒီလိုပဲဆို နင်တိုင်ပေး ... ငါဆိုပြမယ် ..."

"ကောင်းပြီ .. စ တိုင်မယ် ... အပီအပြင် အော်နော် ...

"အေး အော်မယ် ..."

"ပိုက်သာဂိုးရပ်သီအိုရီအရ..."

"ဟာ ... မိုးရွာလို့ အော်တာပဲ ဘာသီအိုရီမှ မလိုဘူး ဒီအတိုင်း အော်လို့ ရတယ် ..."

ခြေဗလာက ပြခနဲ ရယ်လိုက်သည် ။ ပြီးနောက် သုံးဆယ့် နှစ်ချောင်းသော သွားကို မြင်အောင်ပြုပြီး ...

"အဟဲ ... ငါက စာတတ်ပေတတ် ဆိုတော့"

"ကဲ ... တော်ပါမိစာတတ်ရယ် အော်မှ ဖြင့် အော်ပါ ..."

"ကိုင်းအော်ပြီ ..."

"မိုးမိုး ဘာလို့ ရွာ ..."

"မိုးရွာလို့ ရွာ ..."

"ဟ ... နင့်ဟာက ဘယ်လိုကြီးလဲ ...

"ဘာထူးလို့ လဲ နင့်လိုပဲပေါ့ ... မိုးရွာပြီးရင်း ဖားအော်မယ် ဖားအော်ပြီး မြွေကိုက်မယ် ... ဒီသံသရာ မှာ ပဲ ဝဲလည်နေမယ် အမှန်တော့ မိုးက ဖားအော်လို့ လည်း မဟုတ်ဖူး၊ မြွေကိုက်လို့ လည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ဖာသာ သူရွာချိန်တန်လို့ ရွာတာပဲ ဒါကြောင့် အားလုံး ခြုံငုံမိအောင် မိုးရွာလို့ ရွာလို့ ပြောလိုက်တာ"

"ကဲ ... ထားပါတော့ ... ငါပြန်တိုင်မယ် နင်လိုက်ဆို ..."

"အေး ... ဆိုမယ်"

"မိုး မိုး ဘာလို့ ရွာ"

"မိုးရွာလို့ ရွာ"

"မြွေ မြွေ ဘာလို့ ကိုက်"

"မြွေကိုက်လို့ ကိုက်"

"ဟားဟား ဘာလို့ အော်"

"ဟားအော်လို့ အော် ..."

"..."

ပထမပိုင်း

မိုးရာသီတွင် ရင်ပူနေသူများ အအေး သောက်နေကြသည် ။
တိတိကျကျ ဆိုရသော် ရင်ပူနေသူက သုံးဦး ...။ ပို၍ တိတိကျကျ ဆိုရ
သော် အရွယ်တူ ယောက်ျားလေးနှစ်ဦး၊ မိန်းကလေး လှလှလေးတစ်ဦး .
..။ ပို၍ တိကျစွာ ဆိုရသော် သူတို့ ရှေ့မှာ မသောက်ရသေးသော အရွယ်
တူ အအေးခွက်သုံးခွက် ..

သူတို့ သုံးဦးလုံး ကိစ္စတစ်ခုကို အသေအချာ ဆွေးနွေး နေပုံရ၏။
ယောက်ျားလေး နှစ်ဦး၏ မျက်နှာများက အလိုမကျဟန်နှင့် မှုန်ကုပ်နေ
ကြသည် ။ မိန်းမလှလေး၏ မျက်နှာ ပေါ်တွင် တော့ ထိမထင်ဟန်များ
ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

ခုနက အပူပင်ကင်းစွာ မိုးရေထဲ လျှောက်သွားသော ကောင်မလေး
နှစ်ယောက်ကို ပျောက်ကွယ် သွားသည် ထိ အားကျစွာ ငေးကြည့်နေရာ
မှ မျက်နှာချင်း ပြန်ဆိုင်ကြသည် ။

မိန်းမလှလေးက သူ့လက်ထဲ ကိုင်ထားသော တစ်ရှူးကို နှစ်ပိုင်း ဆုပ်ဖြလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့ ချလိုက်သည်။ ။

ပြီးနောက် အောင်နိုင်သူ လေသံမျိုးနှင့် စကားစ၏။

"ကျွန်မဖက်ကတော့ ပြောပြီးပြီ ..။ ကျွန်မရှင်တို့ နှစ်ယောက်လုံးကို ချစ်တယ် ...။ နှစ်ယောက်လုံးကိုလည်း သာတူညီမျှ သံယောဇဉ်ရှိတယ်...။ အဲဒီတော့ ... ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ထားခဲ့ရမယ် ဆိုတာ ကျွန်မ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး ...။ ဒါကြောင့် ရှင်တို့ ဖာသာ ရှင်တို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် နှစ်ယောက်လုံးကို ခေါ်လိုက်တာ"

ကောင်လေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်တယ်။ သူတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မြင်ဖူးပုံမရဘူး ...။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်နေကြတာ။ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တော့ "အတော်ရုပ်သန့်တဲ့ ကောင်"လို့ ဖြစ်နေပုံရတယ် ...။ ဟုတ်တယ် ... နှစ်ယောက်လုံးက အမျိုးကောင်းသားတွေမှန်း သိသာ လောက်အောင် သန့်ပျံ့နေတယ် ...။ တစ်ယောက်က အနီရောင်ဖလန်ထည်စနှင့် ဂျင်းဘောင်ဘီကို တွဲဝတ်ထားပြီး တစ်ယောက်က အဖြူရောင် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ကချင်ပုဆိုးကို တွဲဝတ်ထားတယ်။ အတန်ကြာမှ ဖလန်ထည်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်က ကောင်မလေးရှေ့က တစ်ရှူး တစ်ခုကိုယူ၍ သူ့ရှေ့ချလိုက်ပြီး

"ကျွန်တော့် ဖက်ကတော့ နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် လဝန်းကို ချစ်တယ်...။ မခွဲနိုင်ဘူး... ဒါကြောင့် နောက်လည်း မဆုတ်နိုင်ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောမယ် ... အသက် သေရမလား၊ လဝန်းကို စွန့်လွှတ်မလား ဆိုရင် အသက်သာ အသေခံသွားမယ်။ လဝန်းကိုတော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး ..."

ကောင်လေး၏ စကားကို လဝန်းဆိုသော မိန်းမချောလေးက သဘောကျစွာ ခပ်ဖွဖွ ပြုံးသည်။ ဒါကို ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ကောင်လေးကလည်း အားကျမခံ။

"ကျွန်တော်တို့ ချစ်လာခဲ့တာ .. အခုမှ မဟုတ်ဖူး ဆိုတာ လဝန်း သိပါတယ် ...။ လဝန်းရဲ့ မျက်ဝန်း၊ လဝန်းရဲ့ မျက်ခုံး၊ လဝန်းရဲ့ အပြုံး အိုကုန်ကုန်ပြောရရင် လဝန်းရဲ့ မျက်နှာကိုမပြောနဲ့ လဝန်းရဲ့ အသံကိုပါ စွဲလမ်းခဲ့တယ် ...။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ရဲ့ အချစ်ကိုလည်း ပျက်ရယ် အပြုမခံနိုင်ဘူး ...။ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ...။ လဝန်းကို စွန့်လွှတ်တာနဲ့ စာရင် အသက် အသေ ခံလိုက်ရတာကမှ ပိုမြင့်မြတ်ဦးမယ် ထင်ပါတယ်"

အခြေအနေက ရုတ်ခြည်း တင်းမာသွား၏။ ကောင်မလေးကသာ မှင်မပြတ်ပဲ ပြုံးစေ့စေ့ လုပ်သည်။ နောက် .. သူနဖူးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကိုင်ရင်း တိုးညှင်း စိတ်ပျက်သော လေသံဖြင့် ...

"ကျွတ် ... ကျွန်မလည်း မဆုံးဖြတ်တတ်အောင် ပါပဲရှင် ...အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်မလည်း ရှင်တို့ နှစ်ယောက်လုံးကို သစ္စာမဲ့ပြီး ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ...။ ကျွန်မ ရင်ထဲကကို ငြင်းဆန် မရနိုင်လို့ နှစ်ယောက်လုံးကို ချစ်ခဲ့တာပါ ... အခုတော့ ... အခုတော့"

ကောင်မလေး ပြောရင်း ပြောရင်း မျက်ရည်များ ဝိုင်းသွား၏။ နှာခေါင်း ထိပ်ကလေးများ နီရဲလာသည်။ ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာကို နောက်လက် နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကိုင်ပြီး ... ။

"ကျွန်မသာ သေသွားရင် ကောင်းမလား မသိဘူးနော်..."

ကောင်လေး နှစ်ယောက်က တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်နေသော ကောင်မလေးကို ကရုဏာစိတ်နှင့် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ ၏ မျက်ဝန်းပေါ်တွင် သ

နား ကြင်နာရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။ အတန်ကြာမှ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်က သက်ပြင်းကို ချရင်း

"ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် မရှိမှ အေးမှာ "

"ဟုတ်တယ် ... တစ်ယောက်ယောက် မရှိရင် ဒီကိစ္စပေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ..."

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူငယ်မှ ထောက်ခံသည် ။ ကောင်မလေးက မျက်လုံး မဖွင့်ပဲ ခေါင်းညိတ်၏။

"အဲဒီတော့ .."

ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ကောင်လေးက ဂျင်းဘောင်းဘီ ကောင်လေးကို စေ့စေ့ကြည့်သည် ။ ပြီးနောက် တစ်လုံးခြင်း ပြောသည် ။

"မင်းရှောင်ပေးပါ ...။ ဒါဆို ဒီကိစ္စအေးပြီ ..."

ကောင်မလေး၏ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ဟန်ဆောင် ကရုဏာ ပေါင်းစပ်ထားသော မျက်ဝန်းများက တဖျတ်ဖျတ်...

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူငယ်က ခပ်မာမာ ရယ်သည် ။ နောက် ...

"မဖြစ်နိုင်တာ မပြောပါနဲ့ ငါနောက်မဆုတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီ ..။ မင်းသာ နောက်ဆုတ် လိုက်ပါ .. ကိုယ်လက်လှမ်းမမီတဲ့ ပစ္စည်းကို ထိုက်တန်တဲ့ လူကယူရင် မုဒိတာ ပွားသင့်ပါတယ် သူငယ်ချင်း"

"ဘာကွ ... မင်းမိုက်ရိုင်းလှချည်လား ...။ မင်းသာ လူကြီးလူကောင်း သားသမီးဆိုရင် စကားကို ဒီလို ပေါက်လွတ်ပဲစား ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟေ့ကောင် ... မင်းလည်း စကားကို ဆင်ချင်ပြောပါ..."

အခြေအနေက ရုတ်ခြည်း ပြန်လည် တင်းမာ သွား၏။ ဒါကို ကောင်
မလေးမှ ပင် နှစ်ယောက်လုံးကို ဝေကြည့်ပြီး။

"တော်ကြပါတော့ ရှင် ... ရှင်တို့ ရဲ့ အသံကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းကြည့်
နေကြပြီ။ ရှင်တို့ မရှက်ပေမယ့် ကျွန်မရှက်တယ် ...။ ကျွန်မက အရှက်နဲ့
လူလုပ်နေတာ ..."

နှစ်ယောက်လုံး ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွား၏။ လေပူတချို့က ဝေဝဲ
လာ၏။ အတန်ကြာမှ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူငယ်က ...

"ကောင်းပြီလေ ... ဒီကိစ္စကို ဒီမှာ တင် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်
မှ ရမှာ ပဲ ..."

သူ၏ အသံက ယုံကြည်မှုနှင့် ခိုင်မာနေသည် ။

"အဲဒီတော့ မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ ..."

ရှပ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်၏ လေသံကလည်း တည်ငြိမ်မှုနှင့် ပြည့်နှက်နေ
သည် ။ ကောင်မလေး ကသာ ခပ်တည်တည်နှင့် စားပွဲခုံကို လက်နှင့်
ခေါက်နေသော ဂျင်းဘောင်းဘီက အားလုံးကို ဝေကြည့်ပြီး ...

"မင်းလဝန်း အတွက် အမှန်တကယ် အသက်စွန့် ရဲလား ..."

"ဘာလဲ... ဓါးနဲ့ ယှဉ်ထိုးချင်တာလား ... သတ္တိရှိရင် ထိုးလိုက်"

ဂျင်းဘောင်းဘီ မျက်နှာကို ရှုံးမဲ့လိုက်သည် ။

"ငါအဲဒီလောက်ထိ မညံ့ဘူး ဟေ့ကောင် ..."

ဟု ဆို၍ ကောင်မလေးဖက် လှည့်၍

"လဝန်းကရော ..."

ကောင်မလေးက ဂရုမစိုက်သလို တစ်ရှူးစနှင့် နှုတ်ခမ်းကို သုတ်၍

"လဝန်းမရှိမှ ဒီကိစ္စအေးမယ် ဆိုရင် .."

ကောင်မလေးက စကားကို ထပ်မဆက်သေးပဲ နှစ်ယောက်လုံးကို လှလှလေး ဝေ့ကြည့်သည်။ ။ ပြီးမှ ရှိုက်နဲ့နဲ့နှင့်..

"အဟင့်.. သူတို့ သဘောပါပဲ"

လေသံက တိုးတိုးလေး။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူငယ်က ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ပြီးနောက်သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပုလင်းသေးသေးလေး တစ်လုံး ထုတ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးနောက် စားပွဲပေါ် ထိုပုလင်းကို ချရင်း...။ ဒီမှာ .. ဒါ... အဆိပ်ပုလင်းပဲ။ ကျန်သည့် နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံး ပြူးသွားပြီး ... ပုလင်းကိုကြည့်သည်။ ။ "poison .."တဲ့ ကောင်မလေး၏ နဖူးပေါ်မှ ချက်ချင်း ချွေးဥကြီးများ စီးကျလာ၏။ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်က သူ့ကိုယ်သူပြန်လည်၍ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းရင်း...

"အဲဒီတော့"

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူငယ်က ခပ်ဟဟ ရယ်သည်။ ။

"ဒို့ အားလုံးကလည်း အချစ်အတွက် အသက်ကို စွန့်ရဲတဲ့ သူချည်းပဲ မဟုတ်လား ...။ အဲဒီတော့ ... ဒီအဆိပ်က ဒို့သောက် မယ့်အအေးခွက်ထဲမှာ ထည့်လိုက်မယ် တကယ်အချစ်အတွက် အသက် စွန့်ရဲတယ်ဆို အဲဒီအဆိပ်ပါတဲ့ ခွက်ကို သောက်ကြပေါ့။ အကယ်၍ သေသွားခဲ့ရင်လည်း ဒို့တွေ နောင်ဘဝမှာ ဒီကိစ္စကိုအစက ပြန်ဖြေရှင်း ကြမယ် ဘယ်နှယ်လဲ"

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူငယ်က မခိုးမခန့် မေးသည်။ ။ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်ကလည်း ထိမထင်ဟန် မျက်နှာပေးနှင့်

"စိမ် လိုက်လေ ..."

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူငယ်က ...

"ကြိုက်ပြီကွာ .. လဝန်းရော .."

ကောင်မလေးက စိတ်နှင့်ကိုယ်က ကပ်ပုံမရ ကြောင်တောင်တောင် နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူငယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး..

"ကဲ ... ဒါဆို စလိုက်ကြရအောင် ..."

ဟု ဆို၍ အဆိပ်ပုလင်းထဲမှ အဆိပ်ရည်များကို ခွက်သုံးခွက်ထဲ မျှထည့်လိုက်သည် ...

"ကဲ ... အချစ်သူရဲကောင်းများ သောက်လို့ ရပြီ .. အဲ .ဒါပေမဲ့... ဒို့ အားလုံး တစ်ချိန်တည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်း မြိန်ရေရှက်ရေ သောက်ရင် ပို အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံသွားမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဘာလို့ လဲ ဆိုတော့ဒို့ အားလုံးတစ်ချိန် တည်းတစ်ပြိုင်တည်း အချစ်ကို မူးယစ်ခဲ့ကြလို့ လေ"

ဟု ဆို၍ သူ့ရှေ့က ခွက်ကို သူလှမ်းကိုင် လိုက်သည် ။ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်ကလည်း ...

"ဟုတ်တယ်။ ဒါအမှန်ကန်ဆုံးပဲ။ ကဲ ... ဒါဆိုအားလုံး ဖန်ခွက်ကို ကိုင်လိုက်ကြရအောင် ..."

ဟု ဆိုပြီး သူ့ရှေ့က အဆိပ်ပါသော ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ ကောင်မလေးကသာ ပျက်ယွင်းသော ရွက်ဖျင်း မျက်နှာကြီးနှင့် ဖန်ခွက်ကိုစိုက်ကြည့်နေသည် ။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့အပြား တွင် လည်း ဇောချွေးများ ဟိုတစ်ခုသည် တစ်ခု သီဖုနေလို့ ။ ဒါကို ရုပ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်က ကောင်မလေးနား ကပ်၍

"ဖန်ခွက်ယူ လိုက်လေ လဝန်း..."

ကောင်လေး၏ စကားကြောင့် လဝန်းဆိုသည့် ကောင်မလေး တွန့်ခဲ နဲ့ဖြစ်သွားသည်။ နောက် တုန်ရင်သော လက်အစုံဖြင့် ဖန်ခွက်ကို လှမ်း ကိုင်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်ထဲက ဝိုင်များက အပြင်သို့ ဖိတ်ကျမတတ် သူ့ လက်အစုံက တုန်ရင်နေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် လည်း ကြောက်လန့်ခြင်း သွေးပျက်ခြင်း များ ဖြင့် သွေးဆုတ် ဖြူရော်နေလေ သည်။

အားလုံး ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ပြီးတော့မှ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူငယ်က

"ကဲ တစ်နှစ်သုံး ဆိုရင် ချစ်ခြင်းအတွက် အဆိပ်ခွက်ကို ပြိုင်တူ သောက်လိုက်ရအောင် ... ဘယ်လိုလဲ ... သဘောတူရဲ့ လား"

ရှုပ်အင်္ကျီနှင့်လူငယ်က ထိမထင်ဟန်နှင့် ခေါင်းကို ညိတ်သည် ဆိုယုံ လေး ညိတ်ပြသည်။ မိန်းကလေး ကသာ တုန်ရင်စွာ ဖန်ခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကိုင်ပြီး ခေါင်းငုံ့ ငြိမ်သက် နေသည်။

"ကဲ ... စမယ် ..."

"တစ်"

သုံးယောက်လုံး ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ကြသည်။

"နှစ် "

ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်က ဖန်ခွက်ကို ပါးစပ်နားထိ ရွှေ့သည်။ မိန်းကလေး ကတော့ ပြာနှမ်းသော နှုတ်ခမ်းဇော ချွေးသီး ထနေသော ဖြူရော်ရော် မျက်နှာနှင့် ဖန်ခွက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

"သုံး "

"ခွမ်း .."

အမှတ်စဉ် ရေတွက်သံနှင့်အတူ ဖန်ခွက်ကျကွဲသံ တစ်ဆက်တည်း ပေါ်လာ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေး၏ လက်ထဲတွင် ဖန်ခွက်မ ရှိတော့...။ သူ့ခြေရင်းတွင် အစိတ်စိတ် ကွဲကြွေနေသော ဖန်ခွက် အပိုင်း အစများ ။ တစ်မ့်စိမ့်ကျနေသော အအေးရေများ ...။ ကောင်လေး နှစ်ယောက်က သူ့ကိုအံ့သြတကြီး ကြည့်ကြသည် ။ ကောင်မလေးက သူ့ကို ငေးကြည့်နေသော ထိုနှစ်ယောက်ကို မြင်တော့ ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ထအော်သည် ...

"ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ကျွန်မမသောက်ဘူး ...ကျွန်မမသောက်ဘူး ..."

ကောင်လေး နှစ်ယောက်က သူမ၏ ထင်မှတ် မထားသော အပြုအမူ ကြောင့် အံ့အား သင့်သွားကြသည် ။

ကောင်မလေးက ပျက်ယွင်းသော မျက်နှာနှင့် ခေါင်းကို တွင် တွင် ခါရင်း ငြင်းသည် ။ ကောင်မလေးကို ကြည့်၍ ရုပ်အင်္ကျီနှင့်လူငယ်က သူ့ခွက်ကို ကောင်မလေးဖက်ထိုးပေးရင်း

"ဘာလို့ မသောက်ရဲတာလဲ ... လဝန်း ... ခုနကပြောတော့ အချစ်အတွက် အသက်ကို စွန့်ရဲတယ်ဆို ..."

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မစွန့်ရဲဘူး .. ခုနက တကယ် လုပ်မယ်မထင်လို့ စကား အဖြစ်ပြောတာ .."

"ဘာ .."

နှစ်ယောက်လုံး သံထံမှ အသံနက်ကြီးက ဟီးထလာ၏။ ကောင်မလေးကသာ မျက်စေ့ မျက်နှာပျက်နှင့် ..

" လဝန်း... လဝန်း... ရှင်တို့ တကယ် လုပ်မယ် မထင်လို့ ပြောတာ ... ဒီအချစ်ကိစ္စလောက်နဲ့ တော့ အသက်အသေမခံရဲဘူး.. အသေမခံရဲဘူး

... ပြီးတော့ အမေသိရင်လဲ ရိုက်လိမ့်မယ် .."

ကောင်မလေးက ပြောမိပြောရာ ပြောပြီး အကြောက်အကန် ငြင်းသည်။ ဒါကို ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူငယ်က ..

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ လဝန်း ... လဝန်း ခုနက ပြောတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အတွက်နဲ့ သေသာ သေလိုက်ချင်တယ်ဆို... သေချင်ရင် သောက် လိုက်လေ ... ရော့ ... ဒီမှာ အဆိပ်ခွက် ..."

ကောင်လေးက ပြောရင်း အရှေ့ တိုးသွားသည်။ ကောင်မလေးက မျက်နှာကိုမဲ့၊ လက်ကို ကာ၍ နောက်ဆုတ်ရင်း ..

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... သေချင်ဘူး သေချင်ဘူး လဝန်းငယ်ငယ် လေး ရှိသေးတယ်။ အိမ်ထောင်လည်း မပြုရသေးဘူး... ဒါကြောင့် သေချင်သေးဘူး ... သေချင်သေးဘူး .."

"နောင်ဘဝမှာ အေးရာအေးကြောင်း ပြုကြမယ်လေ ..."

ကောင်မလေး၏ ညှင်းဆန် စကားကို ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ငတိက အတင်းဝင်ပြောသည်။ ကောင်မလေး ကတော့ ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ခါပြီး

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... နောင်ဘဝဆို အကြာကြီး စောင့်ရဦးမှာ .. . ဒီဘဝမှာ လည်း ပြုချင်သေးတယ် ... နောင်ဘဝ ကျတော့လည်း နောင်ဘဝ အလျှောက်ထပ်ပြုဦးမယ်. . . ခုတော့. . . သေချင်သေးဘူး ရှင်တို့ သေချင်ရှင်တို့ သောက်လိုက်နော် ... ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော် ... သွားတော့မယ် ... နှစ်ယောက်လုံး တော့တာနော် ... တာ့တာတော့တာ"

ဟု ဆိုရင်း လှည့်ထွက် သွားလေရာ ..

"လဝန်း ... လဝန်းနေဦးလေ ... လဝန်း"

"လဝန်း ... မသွားနဲ့ လေ ... လဝန်း၊ မသွားနဲ့ ..."

ကောင်လေး နှစ်ယောက်က အတင်း ပြန်ခေါ်သည်။ ကောင်မလေး ကတော့ လှည့်ပင် မကြည့်တော့ ...

လှလှပပ ဝတ်လာသော လုံခြည်ကိုမ၍ ဒုန်းစိုင်းချသွားသည် မှာ ကမ္ဘာ့ဘောလုံးသမားများ အနိုင် ရိုးသွင်းအပြီး ကွင်းပတ် ဂုဏ်ယူနေသည့် ခြေလှမ်းမျိုး။ ကောင်လေး နှစ်ယောက်ကတော့ သူမကို ကြောင်ကြည့်နေကြတုန်း ..။ နှစ်ယောက်သား အရပ်ကြီးများ ချထားသလို ဖန်ခွက် ကို ယ်စီကိုင်ပြီး ငြိမ်သက် နေကြသည်။ လဝန်းဆိုသည့် ကောင်မလေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကြသည်။ နောက် ...

"ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့် ..."

"အိမ်သာ တက်ချင်လို့ များ ထပြေးသွားတာလား မသိဘူး"

"ဟာကွာ မဖြစ်နိုင်တာ သူ့အမြဲတမ်း ဝမ်းချုပ်နေတတ်တာ မင်းမသိဘူးလား"

"အေး.. သိတော့ သိသားကွ..."

နှစ်ယောက်လုံး စကားသံ တိတ်သွားပြန်ကာ ... ကောင်မလေးသွားရာ နောက်ပြန် ကြည့်ကြသည်။ အတန်ကြာမှ နှစ်ယောက်သား သက်ပြင်း ပြိုင်တူချပြီး ..

"အော် ... မိန်းမ ... မိန်းမ ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် အလှည့်အပြောင်း မြန်လှ ချည်လားနော် ..."

"အေးလေ ... အစကတော့ ချစ်လှပါသည်ရဲ့ ဆိုပြီး အတူတူ သေကြရအောင် ဆိုတော့ မသေရဲဘူး ..."

"တော်သေးတာပေါ့ ... မှားတော့မလို့ ..."

"မမှားပါဘူးကွာ အခုလို မယူခင် သိလိုက်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူး ကြီး လှပါပြီ ..."

"ဟုတ်တယ် ... ဒါသင်ခန်းစာပဲ ..."

နှစ်ယောက်သား သတိလက်လွတ် ပြောမိပြောရာ ပြောနေကြသည် ။ အတန်ကြာမှ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဂျင်း ဘောင်းဘီကို ကြည့်ရင်း ...

"ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ "

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူငယ်က ခါးကို ဖတ်ပြီး

"ငါ့နာမည် ကျော်ထက်၊ မင်းနာမည်ကရော"

"ငါ့နာမည်ညီမင်းညို ..."

ရုပ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်က ပြန်ဖြေသည် ။နောက် နှစ်ယောက်လုံး နှစ် လိုဖွယ်ပြီးလိုက်ပြီး ...

"တော်သေးတာပေါ့ကွာ ... မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ မှား ကြတော့မလို့ "

"အေး ... သိကြားမင်း ကျောက်ဖြာ တင်းသွားလို့ ထင်တယ်"

ဟု ဆို၍ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ကြသ ည် ။ ပြီးမှ ..

"မင်းနဲ့ ငါဘာအညှိုးအတေးမှ မထားပဲ သူငယ်ချင်း အဖြစ် ပေါင်းသ င်းလို့ ဖြစ်မလား ..."

"အေးကောင်းတယ် ... နောက်ပြီး .."

နှစ်ယောက်လုံး စကားသံ တိတ်၍ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ ပြီးမှ ..

"တို့ အတွေ့အကြုံ အရ သစ္စာမရှိတဲ့ အဲဒီလို မိန်းမတွေကို လက်စားချေချင်တယ်ကွာ ..."

"အိုကေ ... အဲဒီ အကြံကောင်းတယ် ... အသည်းစား ဘီလူးဆိုတာ ယောက်ျားတွေသာ ဖြစ်သင့်တယ် ..."

"ဟား ဟား မင်းစကားကို ကြိုက်ပြီကွာ ... ကဲ "

ဟု ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား ဝိုင်ခွက်ကိုမြှောက်၍ တိုက်လိုက်ကြသည်။ နောက်...

"အောင်ပွဲအကြိုပေါ့ကွာ..."

ဟု ဆိုပြီး နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူ သောက်ချလိုက်သည်။ ခွက်တစ်ဝက်ခန့်ကျမှ ညီမင်းညို ဆိုသော ရုပ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်က မျက်လုံး ပြူးတက်သွားကား

"အဆိပ် .. အဆိပ် .. ဟာ .. အဆိပ်တွေ သောက်မိပြီ ..."

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ကျော်ထက်မှ အားရပါရထရယ်ပြီ ..

"ဟား ဟား ... ဘာအဆိပ်မှ မပါပါဘူးကွာ ... ငါကမိုးရေ ပုလင်းကို တံဆိပ် ကပ်လာတာပါ။ ဘာအဆိပ်မှ မဟုတ်ဘူး ဟား ဟား"

ကျော်ထက် စကားကိုကြားမှ ညီမင်းညိုက သက်ပြင်းကို ချပြီး

"တော်သေး တာပေါ့ကွာ ... ငါ့မှ ဒေါသ ထွက်တုန်းက မသေပဲ အပျော်လွန်တဲ့ အခါမှ သေပြီ အောက်မှတ် နေတာ ..."

သူ၏ စကားကို ကျော်ထက်က တဟဲဟဲရယ်ရင်း

"ဟဲ ဟဲ .. ငါလည်း အဲဒီလောက် သတ္တိ မကောင်းပါဘူးကွာ ရမလား ဆိုပြီး ဖြေခေါ် ကြည့်တာပါ ... ဟား ..ခုတ်ရာက တခြားရုရာက တလွဲ ကို ဖြစ်သွားတော့တာပဲ .."

"အေး ဒါဆိုလည်း ဒို့ အသည်းစား လုပ်ငန်းအတွက် အခု လောလော ဆယ် အရေးကြီးတာက လုပ်ငန်း အကောင်အထည်ပေါ်ဖို့ "

"အေး.. ဟုတ်သားပဲ.. အဓိက ကတော့ လဝန်းလို မိန်းမမျိုးတွေကို လက်စားခြေ နိုင်ဖို့ ပဲ..."

"အေး .. အဲဒါ အဓိကပဲ ... ဒါမှ ယောက်ျားတွေ ဆိုတာ ဘယ်လို အ ဆိပ်ရှိမှန်း သူတို့ သိကြမှာ ..."

"ကဲ ... ဒီတော့"

ကျော်ထက်က မချို့မချဉ် မျက်နှာနှင့် ပခုံး တွန့်ပြသည် ။ ညီမင်းညို က အတုခိုးပြီး ပြန်လုပ်ပြသည် ။ ပြီးမှ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက် ပ ခုံး တစ်ယောက် ဖက်လိုက်ကြသည် ။ နောက် .. အားပါသော ခြေလှမ်း များ နှင့် မိန်းမလှများ စုဝေးရာသို့ ...

သူတို့ ထိုင်သွားသော စားပွဲတွင် တော့ သောက်လက်စ အအေးခွက် နှစ်ခွက်နှင့် ကွဲကြေနေသော ဖန်ခွက်တစ်ခု ...
